

Splav Moravy

Subjektivní pohled jednoho z účastníků aneb - „Peníze sú“

V půl jedné v neděli 31. července, nakrmení z bohoslužeb duchovně a od maminek fyzicky, odjíždíme vlakem z Bystřičky. Na poslední chvíli přijíždí s požehnáním Jana Š. v roztomilém kloboučku („Vůbec vám nezavidím“).

Ve Valmezu se nám podaří spolu s mračny přichmelených účastníků „Hrachovky“ nacpat se do rychlíku Bečva. Účastníci ve vlaku svačí, zapíjejí pepřmintkou a celkově vypadají tak, že máme obavy, aby nepoblili nás i zavazadla. Zábřeh na Moravě nás z naditého vlaku vysvobozuje. Odjíždíme střelou směrem Šumperk do Postřelmov. Je neuvěřitelné, kolik lidí se vejde do jednoho vagonu. Na nádraží v Postřelmově se pán dívá, jaký že rybník to hledáme, posléze nás však odesílá k jediné možné nádrži do 2 km vzdáleného Sudkova.

Nalézáme malebný rybník lemovaný vrbami a houfy rybářů. Příjezd našich lodí houfy značně znervózní. Po profesionální instruktáži Karla Ž. třesoucí se posádky nastupují do zjevně vratkých lodí. Začíná pršet. Hřmí. Ondra F. nechce zmoknout, ale taky nechce zůstat na břehu. Zmokne. Než přirazíme na protější stranu rybníka, jsme jako myši. Jediná mám pláštěnku. Je mi trapně. Voda je plná nechutností (2 mrtvé slepice). Tomáš s Pavlem si do ní jdou radostně zaplavat - jak kafe. Bratr farář porušuje zákaz vjezdu a přijíždí pro loď. Lodi nalodíme a v dešti odcházíme k místu noclehu. Útulný kostelíček je příjemným překvapením. Před kostelíčkem srazíme paní z kola lodí. To by se doktorovi špatně vysvětlovalo. Stojí při nás všichni svatí, takže to odnesla jen odrazka. Zabydlujeme se a podnikáme poznávací exkurzi do okolí několika směrů tam a zpět. Psi řvou. Domorodci nás nevraživě sledují ze svých pevností. Centrem hvězdice je

místní hostinec. Též je prozkoumán. Po večeri zpíváme a probíráme ze všech stran bohoslužby jako takové. Martin nás nutí demokraticky hlasovat o budíčku a pak zcela nedemokraticky rozhoduje, kdy se bude vstávat. Je smeten a zbytek se jednohlasně shodne na variantě „až vstanem, tak vstanem“.

Noc je dobrodružná. V kostele hic, venku zima - Martin ví, jaká. Nekompromisně rovná podlaha tlačí i přes karimatky. Během noci se ze spacáků ozývá mumlání a hlasité výkřiky. Chrápání, funění a skřípání zubů nepočítám.

Ráno v nekřesťansky časnou hodinu postupně zazvoní několik mobilních budíček. Snídáme. Přichází SMS o stavu vody

v Hanušovicích. Rušíme původně plánované cvičné plácání se na Sudkovském rybníčku a využíváme zjevně poslední šance sjet horní část toku. Rychle balíme nutné věci na 2 dny. Tentokrát přivazujeme lodi

zodpovědně. Přesunujeme se na nádraží Bludov. Čekáme dlouho a tak si krátíme čas hrou „esemesky“.

Konečně nás místní střela odváží do Hanušovic. Z okna vidíme Moravu. Je zjevně nesplavná. Tváříme se, že je splavná. V Hanušovicích na nádraží nikdo nečeká.

Vysíláme spojky hledat loď. Mezitím přichází Martin a donutí nás k odchodu. Prý se nemůžeme minout. Minuli jsme se. Další půlhodinu strávíme pobíháním po vesnici a shledáváním se.

Konečně jsme všichni. Vody je málo, ale nálada odhodlaná, tak vyplouváme. („Peníze sú, vody přikúpíme“). Některé lodi bez potíží, jiné chaoticky křižují řeku, otáčejí se zády vpřed, narážejí na balvany, nad vodou létají nadávky dopálených kormidelníků a výkřiky

a kvílení bezmocných háčků. Za cenu několikanásobného převrácení se nakonec všem daří vejít do koryta řeky a otloukání zespuď balvany se šineme kýženým směrem. Za větší kolizi lze snad jen považovat převrácení lodi s trojposádkou, kdy se převáženému porcelánovi Bend'ovi zašprajcly šortky v lodi za hřebík a nedařilo se mu vylodit. Zbytek posádky zuřivě smýkajíc lodí v proudu opakovaně žádal Bend'u, aby se obnažil, což topící se odmítl. Má-li se utopit, tak důstojně. Ostatně peníze sú. Po zdánlivě nekonečném boji se živlem se podařilo loď obrátit a Bend'ovi důstojně vystoupit.

Kolem čtvrté připlouváme k plánovanému nocležišti v Rudě. Louka v bezprostřední blízkosti trati i silnice se nám moc nezdá a my se zase nezdáme domorodcům. Ve zjevné snaze se nás zbavit nás odkazují na údajné vodácké tábořiště v blízkém Bartoňově. Máme hlad a nejradši bychom to už zapíchli, přesto je

vysláno průzkumné vozidlo k Bartoňovskému jezu. Jez je shledán nesjízdným, ale kousek nad ním nalézáme romantický palouček obklopený starými lípami a jasany s ohništěm a roztomilou latrínou. Zajásáme a plavíme se další 3 km po proudu, abychom strávili příjemný večer u táboráčku. Duchovní program je tentokrát o dělnících na vinici a rozpoutá se překvapivě živá diskuse. Kolem půlnoci je většina v limbu.

Noc je chladná, ale ráno nás ze spacáků vytáhne sluníčko. Napapáme se, sbalíme stany, uklidíme po sobě a vlečeme loď po břehu zleva kolem Bartoňovského jezu. Čeká nás zanedbatelných 10 km do Postřelmově, kde hodláme strávit zbytek dne odpočinkem.

Po slibném začátku nás řeka překvapí množstvím nevyzpytatelných proudů, které lodi s méně zdatnými posádkami otloukají o kameny, vrhají je pod kmeny padlých stromů a mezi kořeny pobřežního porostu. Na konci adrenalinové jízdy postrádáme jedno pádlo, Lenka K. ví, jak vypadá dno lodi ze dna řeky a 8x se nedobrovolně koupeme. Po dvou dnech vede v průběžném pořadí Leonardo se mnou, protože jsme se během dvou dnů stihli vykydnout 6x. V Postřelmově toho máme tak akorát. Naložíme loď a odebereme se směrem k našemu útočišti. Z posledních sil se nakrmíme a zbytek odpoledne strávíme neplodným tlacháním a povalováním v kostele a blízkém okolí.

Kostelníkem jsme připraveni o požitek splachovacího WC, časem se ukáže, že oprávněně. Ostatně místní latrína je sugestivní.

Vzhledem k momentálnímu fyzickému rozpoložení upouštíme od odpoledního výletu na zříceninu hradu Brničko. Navečer se však z různých koutů obleženého kostela začnou ozývat chabé výkřiky „na hrááád, na Brničkóóó“, někteří pomýlené vykřikují „na Starobrníčkkóóó“, ze spacáků vylézají zmožení vodáci a

kymácivě se ubírají před kostel, odkud se většina s výzbrojí na 4 km pochod po silnici o 10 minut později skutečně vydává směrem k obci Brničko. Cestou odoláváme nástrahám v podobě místních pohostinství. Brzy

po čase před námi malebná kopcovitá středověkou zříceninu. Zde asi spočineme a kocháme se kouzlem Vodáci jásají nad jedinečností zřícenině eště nebyl“) a důkladně pohostinství na zasloužené ochota pana hostinského, méně k některým členům výpravy, („Kdybyste byl tak laskav a sklenici, ve které by si to víno a Vlivem občerstvení již beztak komunikujeme střídavě v různých převažuje francouzština po ní špatně“). Za tmy a neradi,

turistická značka noří do příjemného chladivého lesa a když vyjdeme zpátky na silnici, otevře se krajina s výhledem na obstojnou hodinu po odchodu ze základny zapadajícího slunce a okolní krajiny. zážitku („V papučách sem na pokochání se spouštíme k místnímu občerstvení. Mile nás tu překvapí mile jeho familiární chování které však není problém usměrnit. přinesl PANU FARÁŘI ještě velkou kofolu mohl smíchat“.) skvostná nálada kulminuje a jazycích (mluvení jazyky?), přičemž („Martine, nejez tu tatarku, bude ti překvapení více než příjemnými

cenami se vydáváme na cestu zpátky. Je voňavá letní noc a na nebi tisíce hvězd. Šněrujeme středem liduprázdné silnice a hledáme oblíbená souhvězdí. Noříme se do tmavého lesa a svítíme si mobilem. Jiné adekvátní vybavení na takový výlet jsme si tak nějak zapomněli vzít („Entéháčko v papučách, to už je extremismus“). Cesta se mění v noční pochod důvěry. Ruku v ruce konečně scházíme na silnici a kolem jedenácté jsme „doma“. Většina se složí rovnou do spacáků, ale několik neúmorných s Leonardem v čele ještě dlouho po půlnoci brouzdá kolem kostela a vede noční rozhovory.

Ráno postupně vylézáme ze spacáků a napapaní zahajujeme z Postřelmovy další den plavby. Dochází k reorganizaci posádek a na místě vyplutí zůstává s autem Tomáš, který se obětuje a nejede, neboť je mu nevalně. Ostatní bez nehod absolvují krásnou a překvapivě vzrušující plavbu po řece. Peřejky už sice nejsou tak skotačivé jako v uplynulých dnech, ale stromy napadané do koryta a nevyzpytatelné proudy nám stejně připraví kýžené adrenalinové zážitky. Třetí den bez teplého oběda už to s námi pěkně cvičí a všechny ostatní potřeby přehluší potřeba pořádně se najíst. Po poledni proto v začínajícím dešti vytáhneme lodi na břeh, přebrodíme jez a řítíme se do nejbližší vesnice hledat odpovídající hospůdku nebo restauraci. Ta je sice nalezena, ale obsluhující individuum nám sdělí, že už se nevaří tam ani jinde široko daleko. Leje. Máme fakt hlad. Všechny zbytky naděje vložíme do nejbližší vesnice a 4 km po silnici hladce překonáme. V blízkosti kostela opravdu nalézáme vyhovující podnik s personálem ochotným naplnit naše žaludky přestože jako hosté moc lukrativně nevypadáme. Během následujících dvou hodin se jedinému kuchaři podaří nás všechny nakrmit a my spěcháme zpátky k lodím. Po některých zůstalo na židliče mokré kolečko.

Zakoupenými pochutinami obdarujeme trpělivou hlídku a pokračujeme dál řekou, kterou obyvatelé vesnice, kde se vaří jen do dvou hodin, vylepšili vypuštěním neuvěřitelně páchnoucí stoky. Místy potkáváme leklé ryby a snažíme se nevykoupat. Smrad nás pronásleduje až k jezu Háj. Na poloostrově nad jezem přecháme noc. Máme společnost - vodáckou rodinku ze Zlína, ze které vytahujeme cenné informace o místní vodě a okolí. Ani na noc nejsme ušetřeni deště. Do jednoho ze stanů vydatně nateče, Ondra spí v mokřém spacáku, jeden ze stanů v intenzivním dešti nelze postavit a nakonec se zcela prozaicky spí i v autech. Pozdní večere se chystá na cajdáku přikrytém plachtou. Pravděpodobně deštěm rozveselený nepromokavý Martin vykazuje neobvyklou aktivitu a vaří nám večeri. Kolem půlnoci

hustý déšť utichá a řeka nám dopřává klidný spánek.

Ranní probuzení pod zamračenou oblohou není nejpříjemnější, ale oheň venku už praská a kolem i nad ním se suší promáčené vodácké propriety. Nepříznivé podmínky vodáci snášejí více než dobře („Peníze sú ...“). Zvolna snídáme, sušíme, balíme a nalodujeme se. Tři z nás volí cestu autem, zbytek s malou dušičkou spouští lodi na rozbourěnou Moravu. Hladina přes noc stoupla o půl metru, což se nakonec ukáže být přínosem. Cesta je bezpečná a kdyby se mužské posádky nadměrně neobčerstvovaly Bonaquou, připluli jsme k jezu Templ všichni suší.

Tábořiště na Templu je plné a tak se přesunujeme na blízkou louku s malým hřištěm a zbytek odpoledne trávíme volejbalem, fotbálem,

vařením a papáním. Večer se na pozvání domorodců přesunujeme k ohništi u blízkých chat, zpíváme, povídáme si o našich oblíbených biblických příbězích a dobrých filmech a kolem půlnoci se rozcházíme do pelíšků.

Ráno je zcela výjimečně budiček - čeká nás poslední den plavby a je třeba vyplout co nejdřív, abychom toho co nejvíc stihli. Naštěstí spolu s námi vstává i sluníčko. Martinovu loď i s pádly odvečeme pracně do blízkého houští a probudíme ho se situací odpovídajícím

lamentováním. Shodneme se na tom, že tak rychle jsme ho ještě vstávat neviděli.

Vodácká příručka je v žalostném stavu („Mlékem jste ji polili, polepili, nechali na dešti, při sušení ohořela, to by bylo normální, ale zadek jste si s ní utírat nemuseli“).

Po snídani spouštíme lodi pod jezem na hladinu řeky. Leonardo, Lenka a Ondra odjíždějí auty, ostatní čeká 17 km dlouhá plavba územím CHKO Litovelské Pomoraví. Všichni se ze všech sil snaží vyhnout nedobrovolné koupeli, ale ani dnes to některé posádky nemine. Zdánlivě nevinný tok Moravy je lemován

mohutnými naplaveninami a přerušován starými popadanými stromy. K překonání podobných překážek je potřeby značných vodáckých zručností a k tomu ještě pořádnou dávku štěstí.

Naštěstí většina posádek disponuje po dnech plavby obojím. A nejen tím („Peníze sú“).

Kolem druhé hodiny jsme u hynkovského jezu. Tady se Morava rozdvouje - původní koryto je pro vodáky zcela uzavřené a v plavbě lze pokračovat po hynkovském kanálu. Po pěší prohlídce blízkého okolí svorně upouštíme od rozhodnutí plavbu u jezu ukončit. Kanál totiž po zhruba 100 m překlenuje most a pod ním voda burácí v kouzelných peřejkách. Většina posádek neodolá, nalodí se a úspěšně zakončí plavbu tímto vodáckým „bonbónkem“.

Někteří nevykoupaní se lačně vrhají do vody, aby se porvali s dravým proudem. Zbývá rituálně ponořit do Moravy Martina coby vedoucího celé plavby, umýt lodě, naložit na cajdák a pěšky zdolat posledních 5 km na nejbližší nádraží v Příkazech.

Tady a dál se naše cesty dělí také proto, aby se někdy v blízké budoucnosti mohly znovu spojit. Třeba na společné návštěvě Leonarda v Horních Vilémovicích na konci srpna.

Takže zase brzy - AHOJ.

Nevšední zážitky z plavby po Moravě pro sklerotiky zaznamenala Vidlenka.

